

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Victor Svișci împotriva Întreprinderii Cooperatistă de Alimentație Publică „COOPALIMENTARA” a Uniunii Centrale a Cooperativelor de Consum din Republica Moldova, intervenient accesoriu Mihail Caușanean cu privire la anularea ordinului de concediere, repararea prejudiciului material, precum și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Victor Svișci și s-a menținut hotărârea din 20 septembrie 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

(Dosarul nr. 2ra-1100/24

Nr. PIGD 2-20121479-01-2ra-21102024)

Recurs declarat după 01 septembrie 2023. Recurs vădit neîntemeiat, potrivit art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a ei.
--

Au examinat anterior cauza judecătorei:

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (C. Roșca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Panov, O. Cojocaru, M. Anton)

01 aprilie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:
Stela Procopciuc, *Președinte*,
Ion Munteanu,
Gheorghe Stratulat, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 01 octombrie 2020, reclamantul Victor Svișci, reprezentat de avocatul Petru Bobu, a depus cererea de chemare în judecată, ulterior concretizată, împotriva Întreprinderii Cooperatistă de Alimentație Publică „COOPALIMENTARA” a Uniunii Centrale a Cooperativelor de Consum din Republica Moldova (în continuare ÎCAP „COOPALIMENTARA”), intervenient accesoriu Mihail Caușanean cu privire la anularea ordinului de concediere, repararea prejudiciului material, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acțiunii a indicat că potrivit contractului individual de muncă nr. 3/17 din 05 ianuarie 2017, încheiat între ÎCAP „COOPALIMENTARA” și Victor Svișci, acesta din urmă a fost angajat în calitate de paznic – parcare auto, cu salariu lunar în mărime de 3000,00 de lei, începând cu data de 05 ianuarie 2017.

3. A menționat reclamantul că la 01 iulie 2020, prin ordinul nr. 83, s-a dispus încetarea contractului de muncă nr.3/17, în temeiul art.86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii, și anume concedierea – desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată – se admite pentru următoarele motive, comiterea de către salariatul care gestionează nemijlocit mijloace bănești sau valori materiale ori care are acces la sistemele informaționale ale angajatorului (sisteme de colectare și gestiune a informației) sau la cele administrate de angajator a unor acțiuni culpabile, dacă aceste acțiuni pot servi drept temei pentru pierderea încrederii angajatorului față de salariatul respectiv, așadar, angajatorul, depistând fapte de sustragere a valorilor materiale (mijloace bănești) în sumă de 30075,00 de lei.

4. Reclamantul a considerat ilegal ordinul nr. 83 din 01 iulie 2020, emis de ÎCAP „COOPALIMENTARA”, din considerentul că societatea-pârțită urma să indice categoria de salariați din care face parte reclamantul, căruia nemijlocit i se dau spre administrare mijloace bănești ori careva valori materiale, sau care au acces nemijlocit la sistemele informaționale. Or, în cazul administrării de către reclamant a mijloacelor bănești sau bunuri materiale, urma ca în ordinul emis, să fie indicat nemijlocit timpul, locul, precum și alte circumstanțe în care s-au săvârșit faptele imputate, care impune cea mai severă sancțiune disciplinară, concedierea angajatului.

5. A relevat reclamantul că ÎCAP „COOPALIMENTARA” urma să prezinte și un contract de răspundere materială, încheiat în condițiile prevăzute de art. 339 din Codul muncii, iar, lipsa unui atare contract duce la excluderea sancțiunii disciplinare în baza art.86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii. Or, potrivit ordinului de concediere pe fapte de sustragere urma să fie aplicată în privința reclamantului, sancțiunea disciplinară în temeiul art.86 alin. (1) lit. j) din Codul muncii.

6. În final, reclamantul Victor Svișci, a solicitat anularea ordinului nr. 83 din 01 iulie 2020 emis de ÎCAP „COOPALIMENTARA”, încasarea compensației suplimentare în mărime de 3 salarii medii lunare și a cheltuielilor de judecată în mărime de 3000,00 de lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

POZIȚIA INSTANȚEI DE FOND

7. Prin hotărârea din 20 septembrie 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Victor Svișci împotriva Întreprinderii Cooperatistă de Alimentație Publică „COOPALIMENTARA” a Uniunii Centrale a Cooperativelor de Consum din Republica Moldova, intervenient accesoriu Mihail Caușanean cu privire la anularea ordinului nr.83 din 01 iulie 2020, repararea prejudiciului material, precum și compensarea cheltuielilor de judecată (f.d. 41, vol.II).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. La 17 octombrie 2023, avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci, a declarat apel nemotivat, împotriva hotărârii din 20 septembrie 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral (f.d. 43, vol.II), iar, la 09 februarie 2024 a depus motivarea apelului (f.d. 61/63, vol.II).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 12 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins din lipsă de temei apelul declarat de avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci și s-a menținut hotărârea din 20 septembrie 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 81, vol.II).

10. Pentru a decide astfel, instanța de apel a analizând prevederile art. 201, art.208, art. 210 din Codul muncii (în vigoare la data emiterii ordinului de concediere din 01 iulie 2020), și prevederile art. 86 alin.(1) lit. k) din Codul muncii, în coraport cu suportul probatoriu anexat la materialele cauzei, prin prisma argumentelor invocate în cererile de apel a conchis că instanța de fond just a dispus respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind neîntemeiată.

11. În acest sens, instanța de apel a reținut că începând cu data de 05 ianuarie 2017, potrivit contractului individual de muncă nr. 3/17, încheiat între angajatorul ÎCAP „COOPALIMENTARA” și salariatul Victor Svișci, acesta

din urmă a fost angajat în calitate de paznic – parcare auto, pentru o perioadă nedeterminată, cu termen de probă 30 zile calendaristice, fiind fixat conform pct. 10 din respectivul contract, salariul lunar în mărime de 3000 lei (f.d.10, vol. I).

12. De asemenea, instanța de apel a constatat că odată cu semnarea contractului individual de muncă, reclamantului Victor Sviști, i-a fost adus la cunoștință sub semnătură și Regulamentul intern al întreprinderii, prin care sunt reglementate drepturile și obligațiile salariatului și a angajatorului (f.d.11/18, vol. I).

13. La fel, instanța de apel a stabilit că, potrivit ordinului nr.52 din 03 iunie 2019 de către ÎCAP „COOPALIMENTARA”, a fost aprobată fișa de post cu atribuțiile de funcție a paznicului parcare autoturisme (f.d.63/66, vol. I), iar, ulterior prin ordinul nr.72 din 11 iunie 2020 a fost suspendat contractul individual de muncă nr.3/17, încheiat între reclamantul Victor Sviști și pârâta ÎCAP „COOPALIMENTARA”, până la finisarea anchetei de servicii, care a fost adus la cunoștință reclamantului potrivit avizului de recepție, (f.d.61/62, vol. I).

14. Subsecvent, instanța de apel a notat la 30 iunie 2020 a fost încheiată anchetă de serviciu, (f.d.33, vol. I), potrivit constatărilor căreia, s-au pus la bază declarațiile salariaților, precum și datele din registrele de înregistrare ale automobilelor, păstrate la parcare specială, cu privire la sumele achitate de proprietarii autovehiculelor, din care se atestă că fost încasată suma de 36500,00 de lei, pentru păstrarea autovehiculelor, însă, de facto din suma indicată, s-au eliberat bonuri doar pentru bunurile primite cu nr. 2772, nr. 2778, nr. 2819, nr. 2846, nr. 2893, nr. 2896, nr. 2901, nr. 2908, nr. 2910 și nr. 2031, în sumă de 5750,00 de lei, iar, pentru restul sumei de 30750,00 de lei, nu s-au eliberat bonuri de casă, fapt care nu a fost reflectat în actele contabile ale întreprinderii, motiv din care, s-a prejudiciat pârâta ÎCAP „COOPALIMENTARA”, cu suma de 30750,00 de lei.

15. Totodată, instanța de apel a considerat necesar de a menționa faptul că din declarațiile salariaților Danu Haralompov, Ruslan Marandici, cât și a administratorului Mihail Căușnean s-a constatat că sursele financiare parvenite nu se indicau în registru din inițiativa salariatului Victor Sviști, care de fapt și coordona cu colectarea banilor pentru serviciile prestate de întreprindere. Drept urmare, prin ordinul nr. 83 din 01 iulie 2020, emis de ÎCAP „COOPALIMENTARA”, și potrivit rezultatului anchetei de serviciu s-au depistat fapte de sustragere a mijloacelor bănești în sumă de 30750,0 de lei, săvârșite de Victor Sviști, paznic parcare autoturisme, dispunându-se concomitent și desfacerea contractului individual de muncă nr. 3/17, încheiat la data de 04 ianuarie 2017, între ÎCAP „COOPALIMENTARA” și Sviști Victor, paznic parcare autoturisme, în baza art.86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii, și anume concedierea – desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe

durată determinată – se admite pentru comiterea de către salariatul care gestionează nemijlocit mijloace bănești sau valori materiale ori care are acces la sistemele informaționale ale angajatorului (sisteme de colectare și gestiune a informației) sau la cele administrate de angajator a unor acțiuni culpabile, dacă aceste acțiuni pot servi drept temei pentru pierderea încrederii angajatorului față de salariatul respectiv (f.d. 19, vol. I).

16. Din considerentele expuse supra, instanța de apel a conchis că instanța de fond just a reținut că la examinarea acțiunilor în privința concedierii salariatului, faptul constatării lipsei valorilor materiale poate servi drept temei pentru concedierea salariatului din motivul pierderii încrederii numai dacă s-a constatat că, el este vinovat de această lipsă, or, apelantul/reclamant nu au avut o explicație clară ce ține de lipsa mijloacele bănești, invocând că deseori putea comite erori la eliberarea bonurilor de plată la clienților parcării de autoturisme (f.d.39, vol. I). Totodată, prin declarațiile administratorului parcării specializate din str. Otovasca nr. 19/A, mun. Chișinău, Mihail Caușanean care a înaintat un demers la 05 februarie 2020 către administrației ÎCAP „COOPALIMENTARA”, făcând referire la erorile comise de mai multe ori de către paznicul Victor Svișci, la introducerea banilor în aparatul de casă, indicând asupra faptului că salariatul Victor Svișci nu se isprăvește cu funcția pe care o deține (f.d.38, vol.I).

17. Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că nu poate fi reținut la caz argumentul apelantului/reclamant precum că societatea – pârâtă cu apelantul Victor Svișci, nu a fost încheiat un contract de răspundere materială. Întrucât, după cum just a stabilit instanța de fond, că la materialele dosarului se atestă de fapt contrariul și anume existența contractului de răspundere materială deplină datat cu 05 ianuarie 2017. Or, procedura de concediere a fost respectă, prin aplicarea sancțiunii disciplinare „concediere”, potrivit cerințelor prevăzute de art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii, pentru pierderea încrederii angajatorului față de Victor Svișci.

18. În continuare, instanța de apel analizând prevederile art.337 – art. 339 din Codul muncii, în coroborare cu art. 336 și art. 344 din Codul muncii, precum și prevederile din hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 449 din 29 aprilie 2004 privind aprobarea Nomenclatorul funcțiilor deținute și lucrărilor executate de către salariații cu care angajatorul poate încheia contracte scrise cu privire la răspunderea individuală deplină pentru neasigurarea integrității valorilor transmise, a concluzionat că instanța de fond just a conchis că concedierea lui Svișci Victor a fost efectuată în conformitate cu prevederile legale, temei de anulare a ordinului nr. 83 din 01 iulie 2020, nu există.

19. În această ordine de idei, instanța de apel a constatat cu certitudine caracterul formal al argumentelor apelantului-reclamant Victor Svișci, care nu generează opozabilitate instanței atât timp cât aceste argumente nu au fost confirmate prin alte probe relevante și admisibile. Or, toate argumentele și

afirmațiile invocate de apelantul-reclamant, citate supra, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speței.

20. În final, instanța de apel a considerat necesar de a sublinia faptul că, contrar prevederilor articolelor 118, 121 din Codul de procedură civilă, apelantul-reclamant Victor Svișci, în fața instanței de fond, nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor sale și prin urmare instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței și a respins acțiunea. Or, apelantul/reclamant Victor Svișci, utilizând calea de atac nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

21. La 17 octombrie 2024, prin intermediul poștei terestre (f.d.100, vol.II), avocatul Petru Bobu, acționând în interesele lui Victor Svișci, a declarat recurs împotriva deciziei din 12 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii (f.d. 94/99, vol.II).

22. În motivarea recursului indicat motivele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, suplimentar a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece sunt arbitrare și se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, ceea ce, în temeiul art.432 alin.(1) din Codul de procedură civilă, servește temei de declarare a recursului.

23. La 08 noiembrie 2024, Curtea Supremă de Justiție, prin intermediul poștei electronice (f.d. 108, vol.II), a expediat în adresa intimă ÎCAP „COOPALIMENTARA”, copia recursului declarat de avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci, împotriva deciziei din 12 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău, creând astfel participanților la proces condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procedurii în recurs, cât și le-a acordat, întru asigurarea respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi, posibilitatea de depunere a referinței, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexată la materialele dosarului (f.d. 108, vol.II).

24. La 05 decembrie 2024, prin intermediul Secției documentare procesuală a cauzelor civile din cadrul Curții Supreme de Justiție, avocatul Iurie Chifiac, acționând în interesele ÎCAP „COOPALIMENTARA”, a depus referință la cererea de recurs declarată de avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci, prin care a solicitat ca recursul declarat împotriva deciziei 12 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 20 septembrie 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, să fie considerat inadmisibil (f.d. 110/112, vol. II).

TERMENUL DE DECLARARE A RECURSULUI

25. Art. 434 alin. (1), alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

26. Astfel, cu referire la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la 12 iunie 2024 (f.d.80, vol.II).

27. Potrivit scrisorii de expediere a actului judecătoresc nr.5512 (f.d. 91, vol.II), rezultă că, la 21 august 2024, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa reprezentanților părților, prin intermediul poștei electronice copia deciziei integrale din 12 iunie 2024, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronică (f.d.92, vol. II).

28. Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat de avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci, la data de 21 octombrie 2024, prin intermediul poștei terestre, se consideră depus în termenul legal enunțat la pct.25 din prezenta încheiere.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

29. Art. 433 alin.(1) –(2) din Codul de procedură civilă, prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(1);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art.429 alin.(5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat;

e) problema juridică invocată în recurs nu este de o importanță fundamentală pentru dezvoltarea jurisprudenței;

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art.432 alin.(1) lit.e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin.(1) lit.e) din prezentul articol.

30. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, reglementează că, recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

- d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)-f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

31. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

32. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

33. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul de procedură civilă dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate.

34. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

35. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă, deoarece se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă că aceasta s-a baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 din Codul de procedură civilă.

37. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

38. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretinsei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

39. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

40. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [*a se vedea cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; cauza Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*cauza Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

41. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (*cauza Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141, § 39*). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*a se vedea cauza Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

42. Din considerentele redate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că recursul declarat de avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci, împotriva deciziei din 12 iunie 2024 a Curții de

Apel Chișinău, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului și drept urmare prin prisma art. 433 alin. (1) lit. f), urmează a fi apreciat ca fiind vădit neîntemeiat și considerat inadmisibil.

43. Ținând cont de cele expuse supra și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), art.433 alin. (1) lit. f), art.440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul depus de avocatul Petru Bobu, în interesele lui Victor Svișci, împotriva deciziei din 12 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat